

Michelle Hodkin

Mara Dyer. Răzbunarea

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Pentru fetele rele și pentru băieții care le iubesc

*„Gesturile pe care le faci din dragoste se întâmplă
întotdeauna dincolo de bine și rău.”*
— Friedrich Nietzsche, *Dincolo de bine și rău*

Examinarea Marei Dyer a fost efectuată pe data de [editat] la Centrul Rezidențial de Tratament pentru Probleme Comportamentale Horizons. No Name Island, Florida, numărul 31821. Ora transcrierii înregistrării video: 2:13 p.m.

*Examinare efectuată de: Dr. Deborah Kells
De asemenea prezent: Domnul [editat]*

KELLS: Bună, Mara. Numele meu este Deborah Kells, iar acesta este Domnul _____. Suntem aici pentru că familia ta spune că ai fost de acord cu tratamentul rezidențial la Centrul pentru Probleme Comportamentale Horizons de pe No Name Island, Florida, chiar pe No Name Key. E corect?

[Tăcere]

KELLS: Cât Amytal i-ai dat?

DOMNUL _____: Patruzeci de cc.

KELLS: Anemosyne?

DOMNUL _____: O sută de micrograme.

KELLS: Și midazolam?

DOMNUL ____: Cincizeci de miligrame. La fel ca și celorlalți. N-o să-și amintească nimic din toate astea.

KELLS: Dumnezeu, e ca un zombi. Mara, Mara... ești trează? Mă înțelegi?

MARA: ...Da.

KELLS: Minunat. Mulțumesc. E corect că ai fost de acord să fii tratată aici?

MARA: Da.

KELLS: Mulțumesc. Acum, dacă nu pricepi ce te întreb, anunță-mă oricând și o să încerc să fiu mai clară, OK?

MARA: OK.

KELLS: O să vezi că e o cameră video în încăperea în care ne aflăm. Vrem să înregistrăm ca să avem dovezi. Ești de acord cu asta?

MARA: Da.

KELLS: Excelent. Bine, Mara. Hai să începem cu începutul. Care e numele tău întreg?

MARA: Mara Amitra Dyer.

KELLS: Și câți ani ai?

MARA: Șaptesprezece.

KELLS: Unde te-ai născut?

MARA: În Laurelton.

KELLS: Unde e asta?

MARA: Chiar lângă Providence.

KELLS: Rhode Island?

MARA: Da.

KELLS: Mulțumesc. Poți să-mi spui de ce ești aici?
[Tăcere]

KELLS: Are probleme cu întrebările deschise. Putem anihila Anemosyne-ul?

DOMNUL ____: S-ar putea să nu mai fie cooperantă.

KELLS: Păi, nici acum nu e foarte cooperantă, nu-i așa?

DOMNUL ____: Va trebui să-i administrez intravenos...

KELLS: Evident. Doar...

MARA: Eu le fac rău oamenilor.

DOMNUL ____: Tot mai vrei să ajustez...

KELLS: Nu, hai să vedem ce spune. Mara, cui i-ai făcut rău?

MARA: Profesoarei mele.

KELLS: Cum o chema?

MARA: Morales.

DOMNUL ____: În dosar scrie că profesoara ei, Christina Morales, a murit de șoc anafilactic ca reacție la niște ciupituri de furnici roșii pe [dată editată].

KELLS: Ia să văd.

MARA: Și unui bărbat. Făcea rău unui câine. Eu... eu...

KELLS: E în regulă. Nu te grăbi. Spune-ne ce-ți amintești.

MARA: Lui Rachel.

DOMNUL ____: Rachel Watson, decedată, a murit miercuri [dată editată] în Laurelton. Rămășițele au fost descoperite la ora șase a.m. alături de cele ale lui...

MARA: Claire.

DOMNUL ____: Claire Lowe, da, și fratele său, Jude Lowe...

Mara: Lui Noah.

DOMNUL ____: Noah Shaw? Nu am...

KELLS: Taci.

DOMNUL ____: Scuze... uau! Ai văzut asta? Tocmai a...

KELLS: Ce i-ai mai administrat?

DOMNUL ____: O sută de miligrame de Zyprexa, așa cum avea prescris înainte de internare. N-ar trebui să interfereze.

MARA: [vorbire neclară]

KELLS: Ce a spus?

DOMNUL ____: Nu știu. Doamne, uite...

KELLS: Mai ia ceva?

DOMNUL ____: Nu știu...

KELLS: Mai ia ceva?

DOMNUL ____: Nu. Nu.

KELLS: A avut în trecut crize de epilepsie?

DOMNUL ____: Nu cred.

KELLS: Nu crezi sau nu știi?

DOMNUL ____: Nu... Iisuse Christoase! Asta e o criză convulsivă? Are convulsii?

KELLS: Închide camera!

MARA: [vorbire neclară]

KELLS: Ce-ai spus, Mara?

DOMNUL ____: O să chem...

KELLS: Nu chema pe nimeni! Închide camera! Ce e, Mara?

MARA: [vorbire neclară]

DOMNUL ____: Tocmai ne-a spus numele? Tocmai a...

KELLS: ÎNCHIDE CAMERA.

DOMNUL ____: Oh, Doamne...

[Finalul examinării video, 2:21 p.m.]

Primul chip pe care l-am zărit când am deschis ochii a fost al meu.

Peretele din fața patului de fier era plin de oglinzi. La fel erau și pereții din stânga și dreapta mea — acolo erau cinci, poate șase oglinzi. Nu miroseam, nu auzeam, nu vedeam nimic în afară de mine.

În ultimele câteva luni, nu-mi petrecusem prea mult timp uitându-mă în oglindă, din motive obiective. Acum, că nu aveam încotro, nu-mi puteam crede ochilor că fata pe care o priveam eram eu. Părul meu negru și des avea cărare pe mijloc și-mi atârna moale și spălăcit peste umerii slabi. Buzele îmi erau aproape de aceeași culoare ca pielea — adică albă. Fața mea avea niște ascuțimi pe care nu le mai observasem niciodată. Sau poate că nici nu existaseră. Mă uitam la o fantomă, la o carcasă, la o străină. Dacă părinții mei m-ar fi văzut, nici măcar n-ar fi știut cine sunt.

Dar nu m-au văzut. Asta era o parte a problemei. De asta eram aici.

— Mda, arătăm ca naiba, a spus o voce.

A spus vocea *mea*.

Doar că nu vorbisem. Buzele mele nu se mișcaseră.

M-am uitat în sus, la reflexiile mele infinite. Ele m-au privit înapoi, părând panicate și circumspecte în același timp.

— Aici, sus.

Vocea venea de deasupra mea. Mi-am întins gâtul — și tavanul era plin de oglinzi. Mi-am văzut imaginea în ele, dar de data aceasta reflexia mea zâmbea la mine. Deși eu nu zâmbeam.

Așa, deci. În cele din urmă îmi pierdusem mințile.

— Nu încă, mi-a spus reflexia mea, părând amuzată. Dar ești pe-aproape.

— Ce... ce e asta?

O halucinație?

— Nu o halucinație, a spus reflexia mea. Mai ghicește o dată!

Mi-am coborât privirea un moment, uitându-mă în jurul meu prin încăpere. Toate reflexiile s-au întors odată cu mine. Doamne, speram că visez. M-am uitat din nou în sus, la reflexia de deasupra mea. Fata din oglindă — eu, presupun — a înclinat ușor capul spre stânga.

— Nu chiar. Ești în acea stare nici conștientă, nici inconștientă. Lucru care ar trebui să te facă să te simți mai bine în privința sănătății tale mentale.

La limită.

— De asemenea, ar trebui să știi că ai niște senzori care îți monitorizează pulsul și bătăile inimii, deci ar fi mai bine pentru amândouă dacă ai rămâne întinsă.

Am întors capul, uitându-mă după monitoare, dar n-am văzut niciunul. Am ascultat-o, oricum, pe fată.

— Mulțumesc, a zis ea. Wayne ăla vine și ne examinează când bătăile inimii noastre accelerează și ne cam înspăimântă.

Am dat din cap, iar fața aspră de pernă s-a încrețit din cauza mișcării.

— Nu spune „noi”. Mă înspăimântă.

— Scuze, dar *e vorba* despre noi. Eu sunt tu, a spus reflexia mea, ridicând din sprânceană. Nici eu nu sunt chiar cel mai mare fan al tău, să știi.

Avusesem niște vise ciudate. Avusesem halucinații ciudate. Dar ciudat era prea puțin spus, indiferent ce era.

— Deci, ce ești tu? Ești... subconștientul meu sau ceva de genul ăsta?

— Nu poți vorbi cu subconștientul tău. E o tâmpenie. Mai degrabă... eu sunt acea parte din tine care e conștientă chiar și atunci când tu nu ești. Ea ne dă o grămadă de medicamente — o *grămadă* de medicamente — și asta ne-a întunecat — pardon, ți-a întunecat — conștiința în unele direcții și ți-a ascuțit-o în altele.

— „Ea” fiind... ?

— Dr. Kells.

Mașina de lângă mine a bipăit zgomotos când inima mi-a luat-o la trap. Am închis ochii și imaginea doctoriței Kells a apărut din beznă, planând deasupra mea, atât de aproape că-i puteam zări micile crăpături din stratul gros de ruj. Am deschis ochii ca s-o fac să dispară și m-am văzut în schimb pe mine.

— De cât timp sunt aici? am întrebat cu voce tare.

— De treisprezece zile, a răspuns fata din oglindă.

Treisprezece zile. Atâta timp am fost prizonieră în propriul meu trup, răspunzând unor întrebări la care nu voiam să răspund și făcând lucruri pe care nu voiam să le fac. Orice gând și amintire îmi erau tulburi, ca și cum ar fi fost învelite în bumbac; eu, încuiată într-o cameră care părea a fi dormitorul unui copil, desenând imagine după

imagine a chipului meu, așa cum fusese el odinioară. Eu, întinzând brațul, supusă, în vreme ce Wayne, asistentul lui Kells în probleme de tortură terapeutică, îmi lua sânge. Și eu, în prima zi în care m-am trezit aici, ținută captivă de medicamente și forțată să ascult cuvintele care mi-au schimbat viața.

— *Ești participantă la un studiu orb, Mara.*

Un experiment.

— *Motivul pentru care ai fost aleasă pentru acest studiu este boala ta.*

Pentru că sunt diferită.

— *Boala ta le-a provocat suferință oamenilor pe care-i iubești.*

I-am omorât.

— *Am încercat din răspuțeri să-i salvăm pe toți prietenii tăi... N-am putut ajunge însă la Noah Shaw.*

Dar nu l-am ucis pe Noah. Nu aveam cum să-l ucid.

— Unde sunt ei? mi-am întrebat reflexia.

Părea derutată, apoi s-a uitat în oglinda din dreapta mea. O oglindă normală, m-am gândit, dar apoi sticla s-a întunecat.

Imaginea unei fete sau a unui trup care odinioară aparținuse unei fete s-a materializat din beznă. Era înge-nuncheată pe covor, iar părul negru îi cădea peste umerii goi ca și cum s-ar fi aplecat deasupra unui lucru pe care nu-l puteam vedea. Pielea ei avea reflexii de bronz și um-bre îi jucau pe chip. Era neclară și vagă, ca și cum cineva ar fi vărsat un pahar cu apă peste o pictură și culorile ar fi început să curgă. Și apoi fata și-a ridicat bărbia și s-a uitat direct la mine.

Era Rachel.

— E doar un joc, Mara.

Avea o voce stridentă. Distorsionată. Când a deschis gura din nou, singurul sunet pe care l-a scos a fost unul nedeslușit. Zâmbetul ei devenise o pată albă.

— Ce i s-a întâmplat? am șoptit, uitându-mă la imaginea lui Rachel cum pâlpaie în oglindă.

— Nu i s-a întâmplat nimic. Adică, în afara faptului că e moartă. Dar s-a întâmplat ceva rău cu amintirea ta despre ea. Asta vezi tu... amintirea *ta*.

— De ce arată așa...?

Nici măcar nu știam cum s-o descriu.

— Așa?

— Pâlparea? Cred că e de la lumânări. Noi trei le-am aprins înainte să scoatem tabla Ouija. Nu-mi spune că ai uitat asta.

— Nu, vreau să spun, de ce e... așa... schimonosită?

Rachel și-a mutat brațele în fața ei, dar mâinile îi erau cufundate în umbră și nu puteam să văd ce face. Apoi a ridicat una dintre ele la nas. Brațul i se termina la încheietură.

Fata din oglindă a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu toate amintirile tale sunt așa. Uită-te la stânga!

Așa am făcut, așteptându-mă ca oglinda în care mă uitam să se întunece și ea. Nu s-a întunecat la început. Mi-am privit reflexia și am văzut cum părul meu își schimba culoarea din castaniu-închis în roșu, până când s-a înroșit până la rădăcină. Fața mi s-a rotunjit și ochii care mă priveau din oglindă erau ai lui Claire.

Claire s-a ridicat și imaginea i s-a dezintegrat, separată de a mea. A ieșit din halatul alb chirurgical pe care îl purtam și niște fire negre au început să se țeară în jurul trupului ei palid și pistruiat, până când a ajuns îmbrăcată

într-o pereche de jeanși negri și haina bufantă pe care o purta în noaptea în care am mers la azil. Lumina strălucitoare din camera cu oglinzi a pâlpâit și s-a stins. Niște rădăcini au spart podeaua de beton și s-au întins către patul meu. S-au prefăcut în copaci care amenințau cerul.

Claire m-a privit peste umăr.

— O, Doamne! Deja s-a speriat.

Când Claire a vorbit, vocea ei era normală. Nu era neclară și nici nu pâlpâia și nici nu se răsucea. Era întregă.

— Nici asta nu știu ce înseamnă, a spus reflexia de deasupra mea. Jude e la fel.

Mi s-a uscat gura când i-am auzit numele. M-am uitat în sus și i-am urmărit privirea la peretele cu oglinzi din dreapta mea; Jude apărea în ea. L-am văzut stând în mijlocul unei grădini Zen desăvârșite, cu niște oameni îngrămădiți și cocoșați, aranjați în jurul lui ca niște pietre. Jamie și Stella se aflau printre aceștia. El o prinsese pe Stella de părul ei negru și strălucitor. I-am văzut venele de pe mâini, porii din piele. Fiecare trăsătură, fiecare detaliu al său era foarte clar. Ascuțit. Am simțit un val de furie.

— Nu face asta, a spus reflexia mea. O să ne trezești.

— Și ce dacă? am spus. Nu vreau să văd asta.

Nu voiam să-l mai văd niciodată. Dar când m-am uitat din nou, în oglindă era o imagine diferită a sa. Era lipit de un perete alb gol-goluț, cu o mână care-l strângea de gât. Mâna îmi aparținea.

M-am uitat din nou înapoi la tavan și la fata de acolo. Nu voiam să-mi amintesc de Horizons și nici de ce mi se întâmplase de atunci încoace. Mi-am privit încheieturile, gleznelor. Nu eram legată.

— Spune-mi doar cum ieșim de aici.

— Nu e nevoie de legături ca să ne țină înlanțuite, a zis ea. Medicamentele fac asta. Ne fac supuse. Ascultătoare. Dar cred că ne și schimbă. Nu știu încă în ce fel, dar trebuie să însemne ceva faptul că amintirea ta despre Rachel este strâmbă, pe când amintirile despre Claire și Jude nu.

— Dar frații mei? Prietenii mei?

Și Noah, m-am gândit, dar n-am spus nimic.

Pe măsură ce vorbeam, imaginile fiecăruia dintre ei umpleau oglinzile din jurul meu. Joseph purta un costum cu batistă la buzunar și își dădea ochii peste cap în fața cuiva. Daniel râdea în mașina lui, strâmbându-se la mine de la volan. Mama stătea pe patul ei, cu laptopul în brațe, trasă la față și îngrijorată. Tata era în fund în patul său de spital, mâncând o felie de pizza de contrabandă. Iar Noah...

Ochii lui Noah erau închiși, dar el respira. Dormea. Își ținea una dintre mâini strânsă în pumn lângă față, iar tricoul lui, cel cu găuri, era ridicat, dând la iveală o fâșie de piele de deasupra boxerilor. Așa arăta în dimineața de după ce i-am spus ce era în neregulă cu mine. După ce ne-am dat seama ce era în neregulă cu amândoi.

Nu puteam să nu mă uit la ei — oamenii pe care îi iubeam, râzând, vorbind, trăind în spatele panourilor argintii ale oglinzilor. Dar în timp ce-i priveam, mi-am dat seama că e ceva greșit. M-am uitat mai atent la Noah. Dormea, nu se mișca, iar asta m-a ajutat să văd mai bine, în cele din urmă. Conturul lui pălea. Era tulbure. M-am uitat la imaginile părinților, ale fraților mei. Și conturul lor se disipa.

— Îi pierdem, cred, a spus fata. Nu știu de ce, dar cred că dr. Kells știe asta și cred că o face intenționat.

Ascultam numai pe jumătate. Nu puteam să-mi iau ochii de la oglinzi.

— N-o să-i mai văd niciodată, corect.

Nu era o întrebare.

— Sursele mele spun că nu.

— Știi, i-am spus, ești o ticăloasă, într-un fel.

— Păi, asta explică de ce suntem atât de populare. Apropo de asta, Jamie și Stella sunt și ei aici. În caz că erai curioasă.

— I-ai văzut?

A clătinat din cap.

— Dar Wayne i-a spus lui Kells o dată „Roth” și de două ori „Benicia”. Și a vorbit despre ei la prezent.

Am răsuflat ușurată. Mi s-a pus în gât un nod dureros și simțeam că-mi vine să plâng, dar nu mi-a curs nicio lacrimă.

— Ce e cu Noah?

Am scuipat întrebarea înainte să mă gândesc dacă chiar vreau să aflu răspunsul. Fata știa.

— Kells a pomenit o dată de el.

Dar întrebarea mea a rămas fără răspuns. Și acum trebuia să aflu și eu.

— Spune-mi ce a zis.

— A zis...

Fata nu și-a terminat fraza. Ceva a sâsâit și a pocnit în spatele meu, iar fata a tăcut.

— Ce? am întrebat. Ce a zis?

N-a răspuns. Când a vorbit din nou, glasul îi tremura.

— Ei sunt aici, a spus fata și apoi a dispărut.

Până în acest moment, nu știam sigur dacă eram trează sau halucinam. Dar acum sunetele pe care le auzeam păreau foarte reale. Prea reale. Păcănitul tocurilor înalte pe podeaua cu linoleum. Curentul de aer, de parcă s-ar fi deschis o ușă undeva, în spatele meu. M-am holbat la mine însămi în tavan. Am deschis gura. Reflexia mea a făcut același lucru.

Deci acum eram singură, în mod categoric. Poate că nu știam prea sigur ce e real și ce nu e, dar știam că nu voiam ca dr. Kells să afle că m-am trezit. Am închis ochii strâns.

— Bună dimineața, Mara, a spus tăios dr. Kells. Deschide ochii.

Și ochii s-au deschis, așa, pur și simplu. Am văzut-o pe dr. Kells stând lângă patul meu, reflectată în fața mea de sute de ori în încăperea mică și plină de oglinzi. Wayne era lângă ea, mare, umflat și îngălat, în vreme ce ea era zveltă și aranjată, și curată.

— Te-ai trezit de mult? m-a întrebat ea.

Am dat din cap de la stânga la dreapta. Cumva, nu știu cum, parcă nu eu eram cea care dădea din cap.